

lade mig at fremsætte for det høje Ting, bygger paa Loven af 6. Maj 1921 om *Invaldeforsikring*, og i dette Lovforslag er indarbejdet Loven af 29. Marts 1924, hvorved der indførtes en særlig Undersøgelse af kronisk syge, inden de kunde invalideforsikres, og endvidere Forenklingskommissionens Forslag, hvorved Invalidefondens Direktion ophævedes, idet dens Forretninger hovedsagelig henlagdes under Sygekassenspektoratet, som omdannedes til et Sygekassedirektorat, og endelig er naturligvis indarbejdet Sundhedsministeriets Ændringsforslag.

Den nuværende Invaldeforsikringslov blev tilvejebragt under en Højkonjunktur, under en stærk Inflation. Den blev enstemmigt vedtaget i dette høje Ting, og Renten blev den Gang fastsat til 800 Kr. Efter min Formening begik man to Fejl ved Lovens Givelse: for det første regnede man ikke med, at de 800 Kr. var Papirkroner, idet man undlod at indføre en Bestemmelse om, at Renten kunde stige eller falde, efter som Kroneværdien ændredes. Den anden Fejl, man efter min Formening begik, var, at man ikke regnede med de store Vanskeligheder, Administrationen af denne Lov kom ud for. Fra en enkelt Side er der yderligere anført, at der skulde være begaaet en tredje Fejl, nemlig den, at Loven skulde være saaledes affattet, at Renten overhovedet ikke kunde nedsættes for de nuværende Rentenydere eller for dem, der havde betalt Præmie til denne Rente. Denne Indvending skal jeg ikke komme nærmere ind paa, da jeg anser den for ganske urimelig. Loven hedder ganske vist: Lov om Invaldeforsikring, men de, der vil gennemlæse og sætte sig ind i denne Lov, vil hurtigt blive klar over, at den kun for en Trediedels Vedkommende er en Forsikringslov, medens den for de to Trediedels Vedkommende er en Forsørgelseslov.

De to andre Punkter: Rentens Størrelse og Administrationen, skal jeg derimod tillade mig at komme lidt nærmere ind paa. Da Renten i Maj 1921 blev fastsat til 800 Kr., var Kronens Værdi kun 67,2 Ø., og Pristallet var da 264. Omregnet efter Kronens nuværende Værdi, skulde Renten nedsættes til 537,60 Kr., men omregnet efter Pristallet skal den fastsættes en Bagatel højere, nemlig til 550 Kr. Da man nu fra Regeringens Side har sat sig den Opgave saa vidt muligt i Statshusholdningen og i de offentlige Udgifter at ville respektere Parikronen, har man ment det rigtigt at reducere Renten i Overensstem-

melse hermed, og det Beløb, der er fastsat i Lovforslaget, er da 540 Kr. Ved denne Nedsættelse af Renten har man overvejet en Graduering. Der er jo adskilligt, der taler for en saadan Graduering, idet de Invalidere, der her er Tale om, kan være mere eller mindre syge eller daarligt stillet i social Henseende. Men der kan herimod fremsættes Indvendinger af større Vægt, nemlig for det første, at en Graduering fra $\frac{1}{3}$ og nedefter saa at sige vil være umulig. De Nuancer i Arbejdsevner og Helbred, der her vil komme paa Tale, kan ikke beregnes med nogen Sikkerhed. Og endvidere er der den Indvending, at en saadan Graduering vil modarbejde den Bestræbelse, som der bør være, og som der ofte er, blandt Invaliderne for at bringe sig selv op i et højere Arbejdsniveau. Man har derfor frafaldet Tanken om en Graduering, men idet man er klar over, at adskillige af disse Invalidere baade paa Grund af deres daarlige Helbred og deres sociale Forhold er særlig slet stillede, har man i Lovforslagets § 4 indført den Bestemmelse, at Kommunerne har Tilladelse til under særlige Forhold og overfor vanskeligt stillede Invalidere at give et særligt Tilskud, som for Landkommunernes Vedkommende er fastsat til 100 Kr., for Købstædernes til 140 Kr. og for Københavns til 180 Kr.

Jeg skal dernæst gaa over til at omtale de finansielle Virkninger af denne Reduktion. Udgifterne til Invaldeforsikringen er for det kommende Finansaars budgetteret til 21,1 Mill. Kr., en Reduktion af Renten som omtalt vil medføre en Besparelse paa 6,8 Mill. Kr. Spørgsmaalet er nu, hvorledes denne Besparelse skal fordeles paa de 4 Partnere, der bidrager til Invalidenteren, nemlig Sygekassemedlemmerne, Arbejdsgiverne og endelig Stat og Kommune. Sygekassemedlemmernes Bidrag til Invalidenteren er for det kommende Finansaar anslaaet til 6,8 Mill. Kr., Arbejdsgiverne til 4,3 Mill. Kr., Statens til 5 Millioner og Kommunernes ligeledes til 5 Mill. Kr. Naar man nu vil opkaste det Spørgsmaal, hvorledes Reduktionen skal fordeles paa de 4 Partnere, kan der opstilles en Række Muligheder; man er imidlertid gaaet ind for det Forslag, at Reduktionen skal fordeles ligeligt paa alle 4 Partnere, og Udgifterne vil derefter for Sygekassemedlemmerne blive 4,6 Mill. Kr., for Arbejdsgiverne 3 Mill. Kr. og for Stat og Kommune hver 3,35 Mill. Kr. For Sygekassemedlemmerne betyder det, hvis dette Lovforslag vedtages, en Reduktion af